

MAŇA

**Príbehy zabudnutých
fotografií**

Novinky z rodinky

**Rozhovor s Annou
Mečiarovou**

SLOVO NA ÚVOD

Juraj Drobný začal svoju kázeň v Námestove na 30. ročníku festivalu Verím Pane slovami: „Viete, čo odpovedám na

otázku, aké bude tento rok na festivale počasie? Ze – bude.“

Túto jeho odpoveď by som si mohla požičať aj ja a použiť ju pri objasnení otázky: „Aká bude Maňa toto leto?“ „No – bude.“ Ze bude, to som vedela – ale aká? To mi veru najskôr nebolo až tak veľmi jasné.

A potom mi zišlo na um jedno meno – Adrián Mečiar. Je to syn mamininho bratranca a nikdy v živote sme sa nestretli. A ak aj hej, tak sme určite nevedeli, že sme to práve my. Lenže jeho meno som poznala – kedysi ešte ako 13-ročný chlapec nám do Mane napísal spomienku na svojho starého otca.

A tak som sa ho rozhodla „vypátrať“ a osloviť s prosbou tentoraz nie napísať spomienku... Ale urobiť rozhovor.

Chopil sa toho s vervou – i napriek prekážkam. A výsledok je viac ako dobrý. A tak už teda nemusím hovoriť iba: „Maňa bude.“, ale môžem si dovoliť dodať aj: „A bude dobrá.“ A čo sa vlastne čudujem? Veď Adrián je z rodiny ☺!

Petra Humajová

NOVINKY Z RODINKY

V sobotu 9. januára sa požehnaných 90 rokov dožila Božena Humajová. V časech lockdownu jej síce rodinní príslušníci mohli zagratulovať len telefonicky, ale o to viac sa tešili na prípadné osobné stretnutie.

V piatok 22. januára povedala Silvia Petrášová v piaristickom kostole v Prievidzi svoje „áno“ Vladimírovi Kovárovi. Sobáš sa kvôli protiepidemiologickým opatreniam uskutočnil len v prítomnosti sobášiaceho kňaza – pátra Jána Hríba, SchP a v úzkom rodinnom kruhu (rodičia a svedkovia ženícha a nevesty). Svadobná hostina bola odložená na priaznivejší čas.

Aj fašiangové zábavy sa tento rok presunuli do online priestoru. Jednu takú odohral aj Roderik Weissabel st. s kapelou DJO Band v Mestskom kultúrnom centre v Žiari nad Hronom.

Monika a Peter Chudý st. využili február na častejšie návštevy prírody. Absolvovali výstup na Jančekovu skalu, Hájsku skalu a Klácky vodopád. Peter si s dvoma priateľmi trúfol i na vrcholy Ostrá a Tlstá vo Veľkej Fatre.

V noci z 22. na 23. februára pripravil covid-19 našu rodinu o jedného člena. Miroslav Mečiar zomrel na následky tohto ochorenia v nemocnici v Nitre, kam ho previezli z Bojníc. Mal 58 rokov. Pochovaný je v Nitrici.

Dlhé mesiace uzatvorenia v našich domácnostiach priniesli viaceré nové námety na stretnutia. Keď Petre Humajovej napísal jeden z jej bývalých žiakov, že „uviazol“ v Nemecku a zatiaľ je preňho nemožné vrátiť sa domov, zišlo jej na um zorganizovať triednu online stretávku, na ktorú sa z miesta, kde je, môže pripojiť každý – aj dotyčný žiak z Nemecka. Toto online stretnutie sa uskutočnilo v nedeľu 28. februára a zúčastnila sa ho takmer celá bývalá 9.A (z roku 2014) zo ZŠ Koš.

Začiatkom marca mala Božena Humajová problémy s upchatou cieovou na nohe. Podrobila sa operačnému zákroku v Bratislave. Z choroby sa zotavila veľmi dobre a hoci jej pri chôdzi má pomáhať palica, stáva sa, že si ju niekde zabudne a ani si to nevšimne.

V pondelok 8. marca bola na YouTube zverejnená ďalšia časť podcastu zo série Vyrasti. Tento podcast sa snaží mladým ľuďom predstaviť rôzne povolania prostredníctvom ľudí, ktorých ich práca baví. Host'om 23. časti podcastu sa stala Martina Humajová. Takmer hodinu poslucháčom približovala, ako vyzerá štúdium a život farmaceuta. V prípade záujmu je stále možné podcast si na internete stále vypočuť.

V polovici marca dopísal Peter Chudý st., ktorý tvorí pod pseudonymom Peter Šloser, svoju tretiu kriminálku s názvom Policajná chobotnica. Vydá mu ju vydavateľstvo IKAR. Po krátkej prestávke sa hneď začiatkom apríla pustil do písania štvrtej knihy.

Od 1. apríla pracuje Martina Humajová na novom mieste. Lekáreň v Kanianke vymenila za nemocničnú lekáreň v Bojniciach. Tu získava nové skúsenosti nielen v jej verejnej, ale i v nemocničnej časti. Koncom mája sa súčasťou jej práce stala i víkendová služba vo vakcinačnom centre, kde sa okrem nej z našej rodiny angažuje i námestníčka Katarína Svobodová a zdravotná sestra Daniela Petrášová.

V piatok 16. apríla pricestoval do Prievidze kvôli očkovaníu páter piarista Alojz Orlický, ktorý kedysi pôsobil v našom meste, ale od roku 1998 žije v kláštore v Nitre. Popoludní sa s ním aspoň nakrátko stretla aj rodina Humajová.

V stredu 21. apríla sa svojho životného jubilea – 60 rokov – dožil Milan Humaj. Okrúhle narodeniny oslávil v kruhu svojej rodiny a priateľov po miernom uvoľnení opatrení 9. mája.

V nedeľu 25. apríla boli v Nécpaloch hody. Verejné zhromaždenia v tomto čase ešte stále neboli reálne a situáciu teda bolo nutné vyriešiť inak. Napokon sa tradičná hodová sv. omša uskutočnila v online podobe. Slúžil ju pán farár Marek Sabol v necpalskej kaplnke a o prenos sa postaral Juraj Grom. Po odslúžení sv. omše sa pán farár i s pánom kaplánom Dominikom Kučerom zúčastnili slávnostného obeda u Filky Petrášovej.

V pondelok 3. mája pribudol do našej rodiny nový člen. Michal Sinko sa narodil rodičom Mirke a Michalovi o 23:22 hod. Meral 50 cm a vážil 2980 g.

V polovici mája si Erika a Peter Petrášovci zaobstarali nového psíka. Dali mu meno Bruno. Je to hnedý labrador, poslúcha na slovo a robí im veľkú radosť.

V máji sa Peter Chudý st. podrobil operácii slabínovej hernie. V nemocničnej izbe sa

zoznámil s ďalším spisovateľom, ktorý napísal knihu o Tibete.

V nedeľu 30. mája prijal David Petráš v Kostole sv. Terézie na Zapotôčkoch sviatosť birmovania. Udelil mu ju generálny vikár Banskobystrickej diecézy Branislav Koppál. David si vybral birmovné meno Martin a za birmovnú mamu si zvolil Petru Humajovú. Spolu s ňou, rodičmi, starými rodičmi a bratom Filipom si po skončení slávnosti pochutnali na výbornom obede v moteli Raketa v Nedožeroch-Brezanoch.

V pondelok 7. júna sa v Dome kultúry v Prievidzi konalo podujatie Tváre mesta 2020. V rámci neho získala ocenenie

Prievidzský anjel aj naša teta Hela – Elena Mečiarová z Necpál. Ocenenie jej bolo udelené „za mimoriadnu občiansku angažovanosť, zachovávanie tradičných techník ručných prác a ochotu a nezištnú pomoc v mestskej časti Necpaly“. Prevzala si ho z rúk primátorky mesta Kataríny Macháčkovej. Z hľadiska ju pri tejto príležitosti povzbudzovali i syn Tomáš s manželkou Zuzkou a sestra Magda Grossová, ku ktorým sa pridala i Petra Humajová.

Jún bol pre záhradu Moniky a Petra Chudých veľmi náročný kvôli masívnym nájazdom slimákov, ktoré im ničili čerstvo zasadené priesady uhoriek, tekvic a semiačka petržlenu a mrkvy. Po daždi tu nazbierali často aj sto pahltých jedincov.

Lýdia Mečiarová dovolenkovala od 8. júna u dcéry Stanky v Taliansku. Spoločne sa vybrali do Vieste, kde si užili desaťdňový pobyt pri mori. Počasie im vyšlo, nebolo tu ani veľa turistov. Každé ráno sa vybrali na inú pláž, poobede sa kúpali v bazéne alebo sa vybrali na výlet. Navštívili napríklad Národný park Foresta Umbra, Sanktuárium sv. Michala Archanjela či Sanktuárium Pátra Pia v San Giovanni Rotondo. Lydka sa na Slovensko vrátila 7. júla.

Lucka Petrášová je svojou mamou Luckou od malička zasväcovaná do umenia stať sa správnou turistkou. Hoci do svojich obľúbených Tatier sa tento rok ešte nedostali, Malé Karpaty už majú pochodené krížom-krážom.

Roderik Weissabel st. sa okrem hudobného zoskupenia DUO Band stal aj súčasťou skupiny The Riff. Ich prvý platený koncert sa konal 26. júna v Bojniciach.

Víkend 26. a 27. júna strávili Elena a Vladimír Mečiarovci spolu so synom Tomášom a jeho manželkou Zuzkou u svojej dcéry Ivetky Floriánovej v Ujezde u Brna. Každoročne sa tu totiž konajú tradičné hodové slávnosti, počas ktorých sú mladí ľudia oblečení v typických moravských krojoch. Na tých tohtoročných jednu z hlavných úloh zohrával aj Ivetkin syn Dominik Florián.

V utorok 29. júna bola Petra Humajová tamojšími deviatakmi pozvaná na rozlúčku so školou do ZŠ Koš. Bola to posledná trieda, ktorú ešte v tejto škole učila. Túto príležitosť na stretnutie nielen so žiakmi, ale i s bývalými kolegami, rada využila.

Od 30. júna do 2. júla pobudli učiteľia z Piaristickej školy F. Hanáka v Prievidzi na duchovnej obnove v Nitrianskom Rudne. Bývali v penzióne Normandia. Duchovnú obnovu viedol páter Marek Kotras, SchP, a zúčastnila sa na nej i Petra Humajová.

Roderik Weissabel ml. a jeho sestra Vanesska strávili časť júla na prázdninách u starkej v Pezinku. V horúčave ich poľahky schladilo kúpanie v Seneckých jazerách. Vanesska sa potom od 12. júla zúčastnila na týždennom dennom tábore u prievidzských piaristov. Následne šiel Roderik do Vojenského kresťanského tábora, ktorý sa konal od 24. do 31. júla v Rajeckých Tepliciach.

V júli si manželia Monika a Peter Chudí dožičili spoločný darček – nové interiérové dvere na hornom poschodí ich domu.

Vo štvrtok 8. júla zobrali Evka a Jozef Humajovci svoju vnučku Agátku na krátky výlet vláčikom od kúpaliska Cajka k rovnomennej vyhlíadke. Agátka sa tu zahrala na detskom ihrisku a dosýtosti sa vybehala. Výletu sa zúčastnili aj jej tety Peťka a Matka.

V nedeľu 11. júla oslávila svoje životné jubileum 80 rokov Anna Mečiarová zo Žabníka. Podobne ako ostatným našim rodinným jubilantom, prajeme i jej do nasledujúcich rokov veľa Božieho požehnania a pevné zdravie!

V pondelok 12. júla sa u Humajovcov uskutočnila redakčná rada farského časopisu Bartolomej. Redaktori sa na nej zoznámili s novým prievidzským kaplánom Pavlom Skovránkom. Veríme, že bude pre redakciu obohatením.

V rámci voľných dní absolvovala Petra Humajová 19. a 20. júla s kamarátkou Michaelou Laurincovou a pátrom Jankom Hríbom krátku púť do Litmanovej na horu Zvir a aj do ďalšieho gréckokatolíckeho pútnického miesta – Ľutiny.

V piatok 23. júla sa Necpalanka konečne dostala k slovu a zahrala si na „chodníku“ v Necpaloch pred pohostinstvom Best Pub.

Rodina Šutinská absolvovala od mája opäť niekoľko podnetných výletov. Navštívili napríklad Popradské pleso, vystúpili na vrch Žarnov, absolvovali tiež cyklovýlet v Gaderskej doline, výlet do KOVOZOO v Starom Meste, navštívili Skatepark Sereď, užili si relax v Gbeľanoch a prezreli si i kalváriu v Baňskej Štiavnici. Začiatkom augusta strávili niekoľko dní v Českom Krumlove.

Petra Humajová

L'UDIA BY SI MALI POMÁHAŤ

Milá, ochotná, nikdy neodmietne podať pomocnú ruku. Keď sa nedá inak, Anna Mečiarová (80) pomôže aspoň dobrou radou. Predsa len, počas krásnych osemdesiatich rokov toho zažila viac než drvivá väčšina súčasnej populácie. Čosi zo svojich skúseností prezradila aj v našom rozhovore krátko po oslave tohto životného jubilea.

Skúsme sa v spomienkach presunúť o pár desaťročí späť, k tvojmu detstvu. Ako si spomínaš na tieto roky, resp. v čom bol najväčší rozdiel oproti detstvu, ktoré zažívajú dnešné generácie?

Najväčší rozdiel bol v tom, že my sme mali veľkú záhradu, role, kravy, kone, husi, kačice, naozaj všetko možné a o všetko sme sa museli starať. To bolo v mladosti. Do školy som chodila tri kilometre do Prievidze, lebo sme bývali na Kútoch, kde teraz býva brat.

Odtiaľ sme chodili za všetkým do Prievidze, ale peši, lebo autobus dlho nechodil. Tiež sme nemali televíziu, tú až po nejakom čase. Veľa sme robili na roliach, aj s bratom, pretože sestry chodili preč do školy.

Keď som už bola staršia, začala som robiť v Tatra nábytku. Tam som rovnako chodila peši do Pravenca. Roky som hrávala hádzanú. Následne som sa zoznámila s deduškom a vzali sme sa. Prišli deti, bohužiaľ, prvý syn, Jožko, mi umrel, keď mal len osem mesiacov. Potom sa narodili Janka, Jarko a Ľubko.

Ako to vyzeralo u vás doma? Kol'kí súrodenci ste vlastne boli?

Boli sme piati, tri sestry a dvaja bratia. Ja som bola spomedzi súrodencov po bratovi druhá najstaršia.

Takže spomedzi sestier si bola najstaršia. Cítila si sa pri nich ako taká „veľká sestra“?

Ako veľká sestra? Áno, ale väčšinou hlavne na robotu. (Smiech.) Bola som veľká sestra, na všetko, čo sa dalo spraviť. Samozrejme, znášali sme sa vždy dobre. Veľkom sa to ešte zlepšovalo, no ony boli viac preč. Jedna chodila do Prievidze, druhá do Novej Bane. Preto sme museli za mlada robiť veci okolo domu hlavne ja s bratom Jozefom.

Kol'kokrát nás, mňa a brata, otec zobudil v noci a utekali sme na roľu, lebo išla búrka a aj v noci o pol druhej sme bežali zväzať d'atelinu alebo seno. A žatva, to ani nemusím hovoriť. Robiť povriela, kopce, keď sa mlátilo, bolo to na nás.

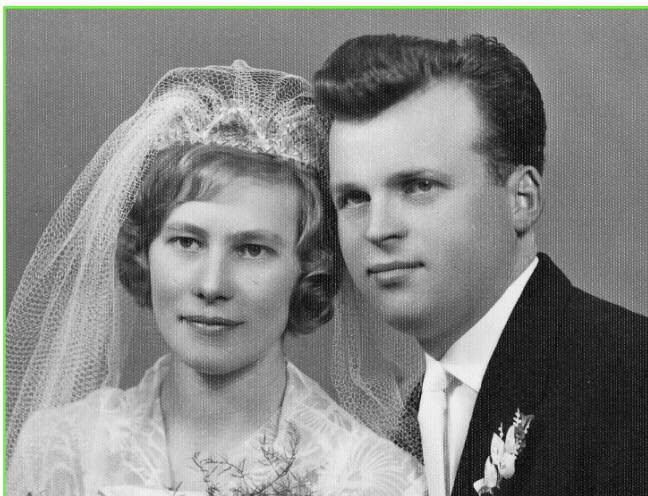
Prezradím o tebe skutočnosť, ktorá zrejme mnohých prekvapí. Síce si nikdy nemala vodičský preukaz na auto, no bola si motorkárka! A ešte som počul, že si na motorke robila akúsi taxikárku a zväžala si ľuďi zo zábav. Je to pravda?

To je veľká pravda! (Smiech.) Chodili sme na muziky, brat a jeho kamarát. Dali sme si na motorku dosku a išli sme. Teda, oni zaviezli na zábavu mňa, tam si vypili a ja som ich viezla naspäť na motorke domov.

Na auto som si vtedy vodičák spraviť nemohla, tak som sa rozhodla pre motorku. A na tej som jazdila veľa. Deduško mal skútra, takže keď sme už boli spolu, na tom skútri som chodila do roboty. Na motorke, to bolo moje. To som mala rada.

Spomenula si dedka, tvojho nebohého manžela Jozefa Mečiara. Bol to skvelý človek, ktorý dokázal ľuďom vyčarovať úsmev na tvári a každému dával kus seba, keď pomáhal, kde sa dalo. V čom by si mali od neho ľudia vziať príklad?

Vo všetkom, vo všetkom si od neho môžu ľudia vziať príklad. On bol jeden zlatý, dobrý človek. Nevedel sa nahnevať alebo niekomu ublížiť. Každému pomohol, ako mohol. Či deťom, komukoľvek, skrátka úplne každému.

Aj na družstve ho mali veľmi radi. Aj tam každému pomáhal, vedel, čo má robiť. Rád pomohol každému, všade.

Nedávno sme boli na tvojej oslave 80. narodenín a hovorili sme o tom, že to najdôležitejšie, to najkrajšie, čo si do života priniesla, sú tvoje deti a vnúčatá. Ak by si im, ale rovnako komukoľvek, kto si bude čítať tento rozhovor, ďalším generáciám, mohla poslať odkaz, aké rady by si im dala? Predsa len, za tých krásnych 80 rokov si toho zažila a na vlastné oči videla veľmi veľa.

Mali by sa snažiť nebyť falošní. Mali by byť dobrí a pomôcť každému tak, ako sa dá. Nemusí to byť veľa, ale aspoň trochu. Pokiaľ vládzem, tak pomôžem každému a to by mal robiť každý človek.

Na odlahčenie sa vrátim k tvojim deťom. Spomínaš sa na nejaké „špekulantstvá“, ktoré vyviedli?

Keď sme prišli na Kúty a bol na dvore starký, už ich nebolo, lebo starký im vždy dal robotu. Náš starký nebol zlý, ale nevedel zniest', keď niekto náhodou niečo nerobil. Pri ňom musel každý pracovať.

A naši mladí to teda vyriešili inak. Vzadu bola taká hôrka, do ktorej sa poschovávali a tam sa hrali od rána do večera. Prišli jedine niekedy na obed – a zase ušli.

Ďakujem za rozhovor!
Adrián Mečiar

Anna Mečiarová (rodená Hlinková) sa narodila 11. júla 1941 na Kútoch. Bola druhá najstaršia z piatich detí. V roku 1965 sa vydala za Jozefa Mečiara, s ktorým mali štyri deti (najstarší syn zomrel). Pracovala v Tatra nábytku v Pravenci. Dnes je už na dôchodku a teší sa zo siedmich vnúchat. Medzi jej záľuby patrí najmä trávenie času s rodinou, pomoc deťom a vnúčatám.

(NE)VYPOČUTÁ MODLITBA

Jednou z prosieb, ktorá zaznieva vo veľkňazskej modlitbe v Jánovom evanjeliu, je i prosba o jednotu. Ježiš prosí, „...aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, ...aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.“ (Porov. Jn 17, 20 – 23) Co mal asi Ježiš vo chvíli, keď sa takto modlil, pred očami?

Boží Syn možno vtedy svojím prorockým pohľadom videl rok 1054 a schizmu, ktorá priniesla rozdelenie Cirkvi na katolícku a pravoslávnu. Možno videl rok 1517 a Lutherovu reformáciu, výsledkom ktorej bolo postupné rozštiepenia kresťanstva na množstvo protestantských denominácií. Možno videl tú záplavu nejednotných manželstiev končiacich sa rozvodom, ktorá v 20. storočí zachvátila našu planétu a pokračuje dodnes... A možno videl i Slovákov v roku 2021 v čase koronakrízy, ako sa hádajú o správnosti rozhodnutia pustiť na blížiacu sa návštevu Svätého Otca iba zaočkovaných – i o samotnom očkovaní vôbec. Dať sa zaočkovať či nedat'?

Kde je v tom všetkom jednotu? Vypočul vôbec Otec Ježišovu modlitbu?

Duchovne dýchavičná Európa

Český katolícky kňaz Štěpán Smolen, autor bestselleru *Bud', kde si*, napísal i ďalšiu zaujímavú knihu, ktorú sme už v predchádzajúcich číslach Mane tak trochu spomínali. Volá sa *Cesta na Západ* a autor v nej popisuje svoje pešie putovanie z Česka do Lisieux: navonok putovanie za svätou Terezkou, „nasladlou sväticou“, ktorej slová sa však v jeho očiach postupne zmenili z „cukrárne“ na „taviacu pec“ a ktorú chcel svojou púťou za svoje počiatkové myšlienky o nej odprosiť; no kdesi v kútiku duše i putovanie za tou, ktorá v ňom kedysi prebudila vieru (a možno i čosi viac) – za priateľkou Anežkou. A tak sa jeho pôvodný úmysel rozprávať o ceste napokon zmení na rozprávanie o ženách: „O Terezke, kvôli ktorej som na cestu vyšiel,

o Európe, ktorú som na tej ceste stretol, a o Anežke."

Keď hlavný hrdina po 40 dňoch putovania prichádza do Lisieux, má už nazbieranú riadnu nôšku skúseností z kresťanstva západnej Európy. Na základe reality, ktorú v nej vidí, ju častuje prívlastkom „*duchovne dýchavičná*“. A namiesto očakávaného svetla mu v duši zavládne temnota: „*Pohľad na otriasanú Cirkev deň za dňom otriasal i so mnou, čosi sa vo mne drobilo; čosi, čo malo pevne stáť, tu teraz ležalo ako kôпка sutiny. Nemal som ani najmenšiu chuť púšťať sa po Terezkiných stopách do bláznivých výprav viery. Hľadel som do seba a nenachádzal som tam nič z tých nekonečných túžob, ktoré ma pritiahli do Lisieux za tou, ktorá ich poznala.*“

Prijat' samého seba

Jednou z vecí, ktorá roztrieštla jednotu duše rozprávača príbehu, bola spolu s pohodovým západným kresťanstvom, čo si z Boha urobilo len akéhosi „*nebeského smajlíka*“, aj jednota súčasnej Európy, na ktorú sa pozerá kriticky: „*Kontinent rozorvaných ľudí a rozpadnutých rodín je nejednotný napriek všetkým politickým úniám. Pravá jednota sa buduje zdola, zo dna, odkiaľ sa upína k Najvyššiemu. Človek je zjednotený najskôr v sebe – tým, že sa stratí a nájde v Bohu –, potom vo svojej rodine, vo svojom susedstve, následne vo svojom štáte. Nie je pokus o politické zjednocovanie sveta vnútorne nezjednotenými ľuďmi, tými, ktorí sa neusilujú o jednotu s Bohom, iba staváním babylonskej veže?*“

Výnimočnosťou tejto knihy je, že autor sa síce pýta, ale neservíruje čitateľom žiadne prvoplánové odpovede. Necháva v nich svoje otázky zaznieť, aby si odpovede na ne začali vo svojom vnútri hľadať oni sami. Pritom už v jeho úvahách zaznievajú veľké pravdy, ktoré nemožno poprieť.

Stratený Stred

Ako z týchto otázok, ktoré si kladie, dokáže v príbehu vykľučkovať samotný hrdina? Vo svojom ciele, v bazilike v Lisieux hodiny kľučal a ako sám o sebe hovorí: „*...k ničomu som sa neprekľáčať. Pohľad mi stále utekal od jedného bočného oltára k druhému – svoje oltáre tu, mala väčšina európskych národov: Poliaci s Pannou Máriou Čenstochovskou a Maximiliánom Kolbom, Angličania s Tomášom Becketom, Íri s Patrikom, Nemci s Bonifácom, a tak ďalej. To susedstvo oltárov svedčilo o Európe zjednotenej inak ako dnes – napriek vojnám, ktoré viedla. Po stáročia sa v nej susediace inakosti vzťahovali k jedinému Strediu. Ale dnes je ten Stred stratený, popretý a stavba už nemôže stáť.*“

Európska únia bez Strediu, Európska únia bez Boha. Dokáže takýto politický koncept obstáť? Túto otázku kládli svetu už aj pápeži svätý Ján Pavol II. či Benedikt XVI. No tí, čo ho „*riadia*“, akoby nepočuli. A Európa možno podobne ako Paríž, kde hlavný hrdina napokon stretáva svoju vytúženú Anežku, je miestom, ktoré „*príliš nepotrebuje Boha a vystavuje svoje plné dlane namiesto toho, aby ich prázdne natáhovalo k nebu*“. Od Boha už nič nežiada.

Nevesta Baránka

Existuje teda nejaké miesto, kde ešte ten Stred možno nájsť? Rozprávač

príbehu tomu už ani sám neverí... No Anežka ho predsa len na jednu odpoveď navádza: „*Po stáročia ju sami kresťania prenasledujú, snažia sa ju zničiť zvnútra, a predsa to nedokážu. Okolo sa rúcajú impériá, najúspešnejšie podniky krachujú, ale ona trvá. Musí byť od Boha.*” To, čo podľa nej obstojí, je Cirkve – Nevesta Baránka.

Francúzska laička, kandidátka na blahorečenie Madeleine Delbrélová, v knihe *Človek medzi vierou a ateizmom* o Cirkvi hovorí, že je a vždy aj bude spoločenstvom hriešnikov, s tým sa musíme vyrovnáť. Svätá je podľa nej len skrze Krista, ktorý sa s ňou zasnuhuje. „*Nemôžem povedať ani ,ona', ani ,ja',*” hovorí Madeleine Delbrélová, „*ale iba ,my': Ježiš Kristus s úbohými hriešnikmi. Povedať toto ,my' znamená Cirkve.*” Svojím vyjadrením jej kontruje i románová (a možno i tak trochu skutočná) Anežka: „*Poškvrnili jej šaty, ale z pôvabu jej to neubralo. Je totiž krásna pohľadom toho, ktorý ju miluje. Pán ju drží za ruku a nikdy ju neopustí. Mnoho vecí o nej ľudia hovoria, hľadajú na ňu a nevidia, netušia, komu patrí, čou je Nevestou. Ja to však viem.*”

Bola teda, či nebola vypočutá Ježišova modlitba? Rovnako ako Štěpán Smolen, i ja nechám nad odpoveďou na túto otázku pouvažovať vás. Možno vám pri hľadaní pomôžu i nasledujúce slová.

*„Moja učiteľka nerozumenia,
Mária, Matka,
skrytá z Nazareta a kráľovná Nebies,
Tebe sa dnes odovzdávam.
Tiahni ma za sebou
temnotou viery
k Trojjedinému.
Nech Otcovi patrím,
nech Syna nasledujem,
nech som plný Ducha Svätého.
Nech sa ako ty nechávam obdarovať,
nech sa ako ty nechávam darovať.*

*A privedený pod kríž,
nech sa nezlaknem,
nech nevezmem späť svoje áno,
ale predchádzaný tvojím fiat
nastavím dlane.*”

Amen.

(Z knihy *Cesta na Západ*)

Petra Humajová

ČLOVEK FRANTIŠEK

A po predchádzajúcom náročnejšom texte prichádza aj v rámci Katolíckeho kútika trošku uvoľnenia... František nebol pápežom dlho, keď som raz pri návšteve kníhkupectva Cesta v Brne natrafila na dve knižky karikatúr. Jedna sa volala *Bratr František* a druhá *Človek František*.

Tieto kreslené vtipy o pápežovi Františkovi vytvoril nemecký karikaturista Gerhard Mester. Snažil sa prostredníctvom nich poukázať na tie prejavy cirkvi, ktoré z nej robia smutnú a strnulú inštitúciu. Pri príležitosti blížiacej sa návštevy pápeža Františka na Slovensku vyberám jednu z nich.

Na karikatúre vidíme nastúpené mužstvo kňazov, ktoré má na veci pod vedením „trénera Františka“ ísť inak: „Mužstvo, pozor! Meníme stratégiu: Odteraz dáme do hry tímového ducha, viac nadšenia a hlavne: Viac pohybu!!!“ A ja by som možno ešte dodala: „A viac jednoty!“ Ale nie jednoty ako uniformity a konformizmu... Skôr ako jednoty v rôznosti.

Ako by taká jednota mala vyzerat? Mala by byť

jednoducho viac empatická. Keď sa tak veľmi zjednodušené a s nadhľadom pozrieme na dejiny USA... Kým boli ešte koloniálnym územím a chceli sa oslobodiť spod nadvlády Anglicka, pod hlavičkou tohto spoločného cieľa sa dokázali kolonisti zjednotiť a tú slobodu si vybojovať. Neprešlo však ani sto rokov a už v krajine vypukla krvavá občianska vojna...

Co sa stalo s jednotou, ktorá medzi obyvateľmi Ameriky kedysi vládla? Prestala byť empatická. Zrazu vnímal odlišný pohľad iných nie ako vlastné obohatenie, ale ako zlo, ktoré treba udupať. Stratila zo zreteľa cieľ, ktorý mohol spájať, a zamerala sa na odlišnosti, ktoré rozdeľujú.

Myslím si, že nemecký karikaturista chcel týmto svojim náčrtom poukázať na čosi podobné. Sme jeden tím. V nadpozemskej rovine sme vedení Duchom Svätým, v pozemskej rovine reprezentovaní pápežom Františkom. Ak stratíme zo zreteľa spoločný cieľ, nikdy to ako mužstvo ďaleko nedotiahneme. Ak nám vidina tohto cieľa nebude do srdca prinášať radosť, len ťažko prejavíme zápal a nadšenie preň. A ak budeme prešľapovať na mieste, sotva sa pohneme vpred.

Nech nám aj návšteva pápeža Františka pomôže zamerať sa na ten pravý cieľ a hrať férovo ako jeden tím – možno každý iným štýlom, no jednotne a s nadšením!

Petra Humajová
Ilustrácia: Človek František – Kreslené vtipy Gerharda Mestera

TAJNIČKA

I
„Keď človek nerozmýšľa inak ako logicky, niektoré veci...“ (Pavel Kosorin)

1.				15.				10.				
2.		18.	19.		3.			13.				
3.												
4.		12.						9.			21.	
5.		2.				16.						
6.			7.									
7.								1.		14.		
8.	22.	4.	5.									
9.		6.								20.		
10.	11.					17.		8.				

1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.
12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.	20.	21.	22.

1. Nové priezvisko Silvie Petrášovej – jeden z najvyšších vrcholov Nízkych Tatier, ktorý sme navštívili počas rodinného výletu v roku 2018.
2. Opak slova domáci (toto slovo slúži aj ako vzor skloňovania pre prídavné mená) – názov skaly, na ktorú si vo februári urobili výstup Monika a Peter Chudí.
3. Názov podcastu, v ktorom účinkovala Martina Humajová – zvieratá, ktoré v júni ničili záhradu Moniky a Petra Chudých.
4. Názov obce, kde pracovala Martina Humajová ako magistra v lekárni do 1. apríla 2021 – priezvisko jubilanta z našej rodiny, ktorý v apríli oslávil 60. narodeniny.
5. Meno nového psa Eriky a Petra Petrášovcov – priezvisko primátorky Prievidze.
6. Birmovka Davida Petráša sa konala na ... – názov novej kapely Roderika Weissabela st. je The ...
7. Lýdia Mečiarová navštívila v Taliansku aj ... sv. Michala Archanjela – deoxyribonukleová kyselina skrátene.
8. Mesto, kde býva rodina Floriánová – názov hory v Litmanovej.
9. Priezvisko najnovšieho člena našej rodiny – krstné meno člena našej rodiny, ktorý podľa/ahol covidu-19.
10. Názov tretej knihy Petra Šlosera znie ... chobotnica – rieka, ktorá preteká hlavným mestom Slovenska.

Petra Humajová

OSEMSMEROVKA

V ordinácii vysvetľuje lekár mužovi:

- Vaša manželka trpí chorobou látkovej výmeny.
- Je mi to jasné. Preto ... (osemsmerovka 3, 3, 5, 5, 4, 9 písmen).

P	A	L	E	C	E	V	O	L	A	V	S	A	K	I	N	C	H	E	T	O	M	E	N	M
T	C	H	C	I	B	E	T	K	A	Á	I	H	L	A	N	A	D	O	B	L	I	Č	K	A
A	R	T	I	S	T	A	C	E	V	V	G	C	E	V	I	L	T	O	N	D	E	J	T	
M	A	Ó	L	N	A	K	U	B	Z	A	A	R	J	U	B	I	L	E	U	M	Ť	A	K	
Ť	S	O	N	C	E	B	O	E	Š	V	B	R	E	M	I	N	Ú	T	A	R	M	L	E	
T	N	E	T	S	I	S	A	Ň	K	R	U	Á	V	N	Ó	Ú	Ž	Ľ	A	B	I	N	A	
E	I	Č	E	P	Z	E	B	E	O	R	Z	K	Z	F	Y	A	Ž	K	U	N	C	D	N	
Ú	O	O	L	D	A	Ž	R	D	Á	A	S	E	O	C	H	V	S	E	R	Č	Y	C	E	A
A	P	I	T	N	A	X	I	Ž	R	Y	Í	L	R	M	Ľ	T	Í	E	K	E	Z	D	V	
K	A	R	T	A	U	N	K	Ý	S	N	Y	O	K	A	A	N	K	L	R	N	N	Z	Y	
I	S	O	K	K	A	A	V	T	D	X	R	R	O	C	A	Ľ	I	E	A	O	D	R	U	
T	O	P	Í	I	D	O	É	S	Ú	V	O	E	V	I	É	K	B	K	K	I	S	O	Č	
S	K	A	N	T	O	M	I	O	C	H	T	D	V	N	N	A	O	S	A	A	A	U	T	O
I	O	K	J	E	V	P	O	K	A	N	O	Z	I	T	K	O	N	L	K	O	K	K	V	
L	R	J	E	M	O	Ú	Z	S	D	A	K	R	C	Á	M	A	E	N	I	B	Ň	E	A	
A	U	O	D	T	K	T	E	I	L	L	M	K	A	R	L	N	E	K	T	E	A	L	N	
N	P	B	O	I	U	N	L	Č	O	E	E	R	E	V	O	I	E	Č	Á	R	N	O	I	
R	C	V	R	R	V	I	E	O	Ď	B	Ň	T	E	S	M	M	U	Z	O	R	O	K	E	
U	I	O	A	A	Z	K	Ž	T	K	E	N	K	Ť	U	I	O	S	A	K	N	I	P	A	
Ž	A	K	Č	A	V	U	Ž	Ú	A	R	E	O	Š	P	E	K	U	L	A	N	T	Š	Š	

ANAKONDA, ARITMETIKA, ARTISTA, ASISTENT, AZBUKA, BEZPEČIE, CIBETKA, ČARODEJNÍK, DRZADLO, DUCHADLO, ENCYKLIKA, IHLA, INKASO, JEDNOTLIVEC, JUBILEUM, KAPOR, KARTA, KLINČEK, KOBEREC, KOLEKTOR, KORUPCIA, KOVBOJKA, KRTKO, LAVA, LIENKA, LODKA, MINUTA, MNEMOTECHNIKA, NADOBLIČKA, OPASOK, PALEC, PUŤNÍK, RAKETA, REBELANT, RODINA, RODOKMEN, ROZUM, SENICA, SKANZEN, SUKNA, SVALOVEC, SYNERGIA, SYSTÉM, SIRÁK, ŠPEKULANT, ŠPORT, ŠUMIENKA, TAMBURINA, TERMOSKA, TRÓN, TUTOR, TYŽDEN, URAZKA, UTOČISKO, UZĽABINA, VESLO, VRÁTNICA, VSEOBECNOSŤ, VÝRAZ, VYUČOVANIE, VZDIALENOSŤ, VZORKOVNICA, XANTIPA, XYLOFÓN, ZABAVA, ZVEROLEKAR, ZVUKOMALBA, ZVUKOVOD, ZELEZO, ZIVOTOPIS, ŽURNALISTIKA, ŽUVACKA

Maťka Humajová

TEMNOTA, NAD KTOROU VÍŤAZÍ SVETLO

(Recenzia trilógie Prorok od Rachele Dekkerovej)

Počuli ste niekedy o žánri zvanom dystopia? Inak by sme ho mohli nazvať aj antiutópia. V dystopických príbehoch ide o myšlienku fiktívnej spoločnosti, ktorá sa vyznačuje zdanlivou rovnosťou všetkých členov, predovšetkým však totalitnou formou vlády.

Medzi dielami klasickej literatúry by sme tento žánr mohli rozpoznať v hre *R.U.R.* od Karla Čapka či v románe *1984* od Georga Orwella. Rozhodlo sa však po ňom siahnuť aj kresťanské vydavateľstvo i527.net, ktoré v priebehu rokov 2017 a 2018 vydalo dystopickú trilógiu **Prorok** od súčasnej autorky Rachele Dekkerovej.

Pravá hodnota

Trilógia **Prorok** sa skladá z troch románov: *Vyvolenie*, *Povolanie* a *Návrat*. Dej sa začína v roku 2257. Po katastrofe s očkovacou látkou, ktorá mala ľudstvu pôvodne priniesť slobodu od všetkých chorôb, no napokon ho takmer vyhladila, sa vyformovala úplne nová spoločnosť, fungujúca na striktných a nemenných pravidlách. Mnohí ľudia však boli skôr ich obeťami ako šťastnými obyvateľmi nového sveta.

Ustrednou postavou prvého románu trilógie *Vyvolenie* je Carrington, mladá žena, ktorá neuspje pri obrade vyvolenia. Nik si ju nevyberie za manželku, a teda je nútená zapadnúť do šedého sveta robotníč bez akejkoľvek nádeje na zmenu. Vo chvíli, keď sa už takmer zmieri s obrazom seba samej ako „veľkého nič“, vstupuje do jej života tajomný Aaron a ponúka jej pravú slobodu. Získať ju môže nezávisle od toho, kde momentálne žije. Stačí, keď uverí, že je dcérou Otca, lebo len on jej dáva tú pravú hodnotu. Dokáže to?

Pustiť veci z rúk

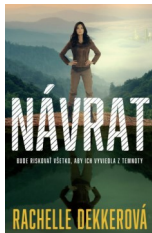
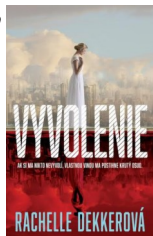

Hlavnou postavou druhej časti s názvom *Povolanie* je Remko, muž, ktorý napriek tomu, že vedie vzburu proti mestu, Aaronovi až tak veľmi neverí. Má pocit, že všetkých musí „spasiť“ on sám vlastnými silami. No neustále naráža a neúspechy ho čoraz viac zrážajú na kolena. Dokáže napokon svoj život pustiť z rúk a zveriť niekomu mocnejšiemu, ako je on sám?

Príbeh vrcholí o 20 rokov neskôr v osude mladej Elise v románe *Návrat*. Ako na jedinou obyvateľku mesta na ňu nepôsobí Genesis, sérum, ktoré človeku berie spomienky i slobodu v myslení a úplne ho podriadiuje vláde. Elise v sebe nosí tajomné svetlo, ktoré však nedokáže zužitkovať, kým sa neprijme taká, aká je. Aaron sa jej pokúsi ukázať, aká sila sa v nej skrýva. Bude vďaka tomu môcť zachrániť aj ostatných?

Trilógia **Prorok** ma napokon príjemne prekvapila. Drsná Temnota, nad ktorou vždy víťazí Svetlo, prítomnosť Otca, Syna (v postave Aarona) a Ducha Svätého (v podobe vetra) i silné myšlienky týkajúce sa vedomia vlastnej hodnoty, vzdorovania strachu i odovzdanosti tvoria dielo schopné hlboko oslovit' i súčasného človeka.

„Keď ma premáha temnota, keď sa bojím minulosti alebo sa obávam o budúcnosť, keď zabúdam na to, kým som, keď sa nechám nachytať na klamstvá hanby alebo keď si nedokážem odpustiť, Otec, tvoj Duch mi pripomína: *Aj toto pomínie. Aj nad tým som zvíťazil. Spomeň si, pusti to z rúk, vráť sa k pravde tam, kde láska nepozná hranice a všetko je možné.* Píšem, aby som si pripomínala tieto pravdy a dala ich svetlu, aby si ich pripomínal aj on,“ píše autorka v Poďakovaní na záver tretej knihy. Prijmete jej pozvanie presvedčiť sa o tom tiež?

Petra Humajová
Obrázky: www.kumran.sk

ŽIVOT UČITEĽA V STATUSOCH

(Pokračovanie šestnásťte...)

17. októbra 2020

Išla som včera riešiť nejaké „ponosy“ k svojim bývalým žiakom, terajším primáanom. Chlapci ma hneď obkolesili a len čo sme si problém „vydiskutovali“, spustil jeden z nich:

„Pani učiteľka, keď nám strašne chýba naša bývalá trieda!“

„Ved' aj vy nám chýbate v našej terajšej triede! Ale teraz ste už primáni, musíte si zvykať na nových spolužiakov a život na gymnáziu! Vari s nimi vychádzate zle?“

„To nie, ale keď nám chýbajú naši bývalí spolužiaci. Aj spolužiačky!“ pokračuje hovorca. „Hlavne Rebecca. Nie že by som bol do nej, ved' chalani vedia,“ všetci naokolo horlivo a s vážnymi výrazmi v tvárach prikyvujú, „ale to bola jediná baba, čo nikdy nikomu nerobila zle!“

No čo na toto povedať ☺? Sľúbila som im, že keď sa skončí korona, budeme sa aspoň častejšie navštevovať ☺. A Rebecca sa raz o tom, aká je super baba, dozvie hádam aj priamo od nich ☺.

28. októbra 2020

„Pani učiteľka, podávam hlásenie, že Lazany a Poruba majú výpadky elektriny!“ Čaro online hodín je tu ☺.

11. november 2020

Dnes online dejepis s piatakmi. Len čo sa začala hodina, začali mi znášať a do kamery ukazovať staré mince, staré šálky, staré obrazy (pomedzi to aj magnety, psa a šteniatko ☺) a následne opisovať všetky staré predmety, ktoré by mi ešte priniesli, keby práve boli u starých rodičov. Ledva sme stihli prebrať nové učivo ☺. Ale keďže sa učíme o historických prameňoch... Vlastne to bolo takmer všetko k veci ☺. Kým prideme k téme múzeum, budú si môcť zriadiť vlastné ☺.

12. november 2020

Perla na dnes:

Deviataci, precvičovanie delenia slov podľa dobového výskytu. Mušketier, apatieka, gánok, päťák, sklep... Prišli sme až k slovu „hintov“.

Pýtam sa: „Aj to slovo poznáte? Počuli ste ho už niekedy?“

Odpoveď žiaka: „Áno, ja ho poznám!“

„A čo teda znamená?“

„To celkom presne neviem. Ale používam ho. Napríklad: Išiel som tam aj s hintou.“ ☺

21. november 2020

Včerajšie oznámenie môjho žiaka v čete počas online hodiny: „Pani učiteľka, vypol som si na chvíľu mikrofón, lebo mama chce povysávať.“ ☺ Veru tak, je tu víkend, treba upratať ☺!

26. november 2020:

Šiestaci, písomka z dejepisu, obdobie staroveku.

Otázka: „Ktoré vynálezy boli vynájdené v starovekej Číne?“

Odpoveď žiaka: „Samootvárací záchod.“ ☺

10. december 2020:

Keď nám dnes na online dejepise počas písania poznámok začal do kamery najskôr Bruno vybrnkávať na gitare a vzápätí ho vystriedal Marek s violončelovým sólom... Pochopila som, že aj online hodiny môžu mať svoje nenahraditeľné čaro ☺.

18. december 2020:

Dnešný návrh piatokov: „Pani učiteľka, a čo keby sme to tento rok spravili inak? Že by sme na prázdniny prišli do školy? Aspoň tak po piatich že by sme sa prestriedali...“ ☺

6. január 2021:

Píše mi teraz žiak (päť dní vopred), že či sa už zajtra učíme. A vraj sa im nechce vzdelávať ☺! Realita možno nie je až taká „čierna“, ako ju často vidíme ☺.

21. január 2021:

Piatocké „perly“ na dnešnej online hodine: „Pani učiteľka, a bude dnes dobrá hodina slovenčiny? Lebo viete, to je moja posledná, kým mám ešte 10 rokov!“ ☺

„A ako ten týždeň rýchlo ide, keď mávame tieto online hodiny! Aha, veď už je štvrtok!“ ☺

25. január 2021:

Preberali sme dnes s piatokmi na dejepise „dejiny bývania“ a ako jedno zo starých miest sme si predstavili aj Jericho.

Keďže učím v cirkevnej škole, nedalo mi neprepojiť to s Bibliou:

„Aj viete, kde v Biblii sa spomína Jericho?“

Samozrejme, mala som na mysli známy príbeh z knihy Jozue, ako Izraeliti s hlasnými trúbami obchádzali toto mesto a napokon sa jeho múry zrútili.

Jonáš však prišiel s úplne nečakaným poznatkom:

„Bolo do mesta, do ktorého šiel prorok Jonáš, môj menovec - a včera sa o tom čítalo v kostole!“

Vravím mu, že to bolo Ninive, ale on ma presviedčal, že to síce áno, ale Jonáš chcel ísť predtým do Jericha. Normálne som zostala na pochybách - Jonáš vyzeral dosť presvedčivo a predsa len, až taký znalec Písma nie som... Navyše keď je to Jonášov menovec, tak o ňom toho vie asi viac ako ja... Našťastie do toho celého vpadol Timotej so slovami:

„A u nás, gréckokatolíkov, sa zas včera čítalo z listu Timotejovi!“

„No super, tak aj rímskokatolíci, aj gréckokatolíci mali čítania, v ktorých sa spomínajú vaše mená!“ premostila som to rýchlo preč a v duchu ďakovala Timovi za jeho „vsuvku“.

Nuž čo, ani učiteľ nevie vždy všetko ☺. Zato nečakané slová vždy prinesú nejaké nečakané objavy - veď ako inak by sme si na hodine dejepisu uvedomili napríklad to, že v kostoloch sa včera čítalo aj o Jonášovi, aj o Timotejovi ☺? A že my ich máme spolu v jednej triede ☺?

PS: A koho zaujíma, či bol Jonáš ozaj aj v Jerichu... Hľadajte ☺.

5. február 2021:

Keď má žiak problém čítať, je veru problém do písomky správne „odpísať“. A tak oddnes poznáme nové druhy zámen - nech sa páči, kopirujem z online písomky: „Osobné, zvrátené, hlasovacie, ubytovacie, neurčité, vymedzovacie.“ ☺

10. február 2021:

Dnešný povzdych piatka: „Pani učiteľka, čím som starší, tým sa mi tie veľké prestávky zdajú byť kratšie...” ☺

12. február 2021:

Dnes som učila ako „Dr. Fašiangová” - ďakujem našej Študentskej rade za osviežujúci nápad s online karnevalem, ktorý nás tak trochu prebral z „dištančného stereotypu”. Učiteľov tuším rovnako ako žiakov - ak nie aj viac ☺. A ďakujem aj Kvetke Ďurčovej za pohotové a rýchle zapožičanie skvelého „hára” i iných doplnkov na tento účel ☺!

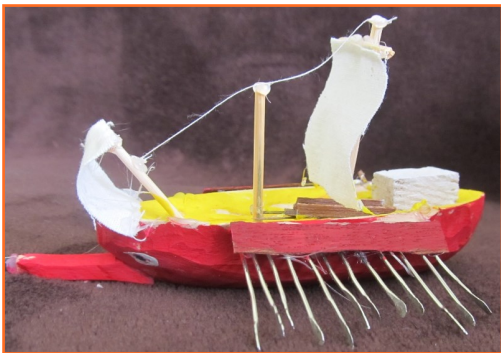
12. marec 2021:

Dnešná sebareflexia deviatakov: „Pani učiteľka, no chápete? Keď sme boli šiestaci, boli sme totalne šialení, to sme len behali po triede stále dookola a kričali - ani nevieme, že vlastne prečo. My fakt nevieme, čo nám vtedy bolo. A teraz, keď sme konečne normálni, tak si to spolu v triede vôbec neužijeme!” ☺

(Samozrejme, že to, že sa nemôžu učiť spolu v triede, ma neteší... Ale ten zvyšok ich sebahodnotenia ma dnes na online dejepise riadne pobavil ☺. Tému minulosti ich triedy sme po piatich minútach môjho plaču od smiechu počas ich rozprávania napokon uzavreli a prepracovali sme sa predsa len aj k tomu Slovenskému štátu, čo práve preberáme ☺.)

20. marec 2021:

Nie všetci moji žiaci sa učia len pri počítači... Niektorí po hodine o rímskom vojsku trebárs aj zalezú k ocinovi do dielničky... A výsledkom je toto ☺.

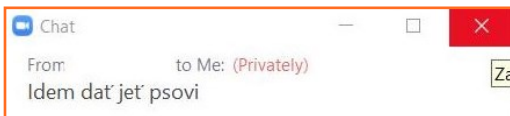

22. marec 2021:

Po nožoch, baranidle, mečoch, kušiach, štítoch a oštepe pribudla dnes i loďka ☺.

12. apríl 2021:

Aj takéto odkazy od žiakov dostávam v čete uprostred hodiny počas online vyučovania ☺.

15. apríl 2021:

Niektorí žiaci na to, aby vás obdarovali, nepotrebujú ani Deň učiteľov ☺.

19. apríl 2021:

Jeden z mojich šiestakov dnes na online hodine: „Pani učiteľka, ja sa už tak strašne teším do školy! To by ste si mali niekam zapísať, lebo to sa mi ešte nestalo.“ Tak teda zapisujem ☺.

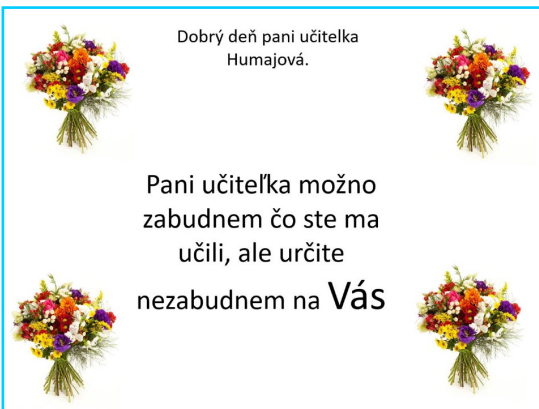
10. máj 2021:

Bola som prváčka na vysokej škole. V jeden večer (tuším to bolo po krížovej ceste, ktorú sme mali v školskej kaplnke) nás, dve študentky,

ktoré sme ju pripravovali (plus ešte nejakých „náhodných okoloidúcich“) pozval vtedajší pán dekan Imrich Vaško k sebe na dekanát. Popíjali sme čaj, debatovali o literatúre, keď si zrazu pán dekan zmyslel: „Zavolám Vilkovi Turčánymu!“ Ani sme sa nenazdali a už nám tento významný slovenský literárny vedec, básnik a prekladateľ recitoval spamäti na hlasitý odposluch časť svojho prekladu Danteho Božskej komédie. Vtedy sme sa – hoci len na diaľku – stretli po prvý i posledný raz. Na tento zážitok však nezabudnem asi nikdy. Nech odpočíva v pokoji!

Píše sám život, zaznamenáva Petra Humajová.

ŽIVOT LEKÁRNÍKA V STATUSOCH

(Pokračovanie siedme...)

8. marec 2021

Dnes mladý muž po tom, ako si vybral recepty:

„A kvety pre priateľku tu náhodou nemáte?“

„To veru nie...“

Ako sa tak bezradne pozerá okolo seba, padnú mu do oka Tutti frutti srdiečka. V jeho očiach vidím iskričku nádeje ☺: „Zoberiem jej toto, ďakujem...“

Verím tomu, že priateľka sa takejto milej malej pozornosti potešila ☺.

Prajem vám, milé žienky, ešte pekný zvyšok tohto sviatočného dňa ☺.

8. marec 2021

Kto by mal záujem si niečo vypočuť o štúdiu, práci a živote farmaceuta, má jedinečnú príležitosť ☺. Vyšla som so svojou kožou na trh a vyzostupovala som svoj príbeh dvom šikovným chalanom Adamovi a Marcelovi, ktorí robia podcast s názvom Vyrasti ☺. Ďakujem vám, chalani, za príležitosť, a Zuzke za nomináciu ☺. Určite odporúčam aj ďalšie časti tohto podcastu, nájdete tam mnohých šikovných a inšpiratívnych ľudí ☺.

28. marec

Tento týždeň ku mne doputovalo minuloročné ocenenie. Ďakujem ☺.

31. marec

Ďakujem, Kanianka, a hlavne vám, moje milé kolegyně ☺! Mali sme spolu krásne časy, rada budem spomínať.

Od zajtra sa začína nová etapa - nájdete ma trochu bližšie k Prievidzi - v nemocnici Bojniciach ☺.

2. jún

Tak predsa len sme sa s maminkou ocitli v tej istej práci ☺. NsP Bojnice.

8. jún

TSK.SK

Krajské očkovacie centrá hlásia rekordné číslo zaočkovaných!

4. júl

Starká zaočkovaná - z ničoho nič ☺.

Píše sám život, zaznamenáva Martina Humajová.

Z TVORBY MILANA RÚFUSA

Krátko pred Veľkou nocou sa nám ozvala pani Magda Rúfusová s nasledujúcimi slovami: „Dakujem Vám za časopis, ktorý mi vaša redakcia posielala. Posielam inšpirácie z básní môjho manžela. So želaním všetkého dobrého Magda Rúfusová.“ S vďakou uverejňujeme aspoň dve ukážky.

Je to vždy láska

Obnažoval som
viac, než to básni sluší,
vyzliekajúc sa i z tej nahej kože?
Prepáč, ty, ktorá ul'avuješ duši.
Ak ľudia nie,
Boh precíta, nuž čože.

Nech povie, čo je zbabelé, čo mužné,
ktoré z nich bude seba za to trestať.
Nie, netúžil som nikdy po almužne.
Je to vždy láska,
kto nevie, kedy prestať.

A báseň,
do ktorej sa toľko toho vmestí,
jak orol vták na Božej retiazke –
tak hrdoprisne vie mlčať o bolesti.

No ťažšie sa jej mlčí o láske.

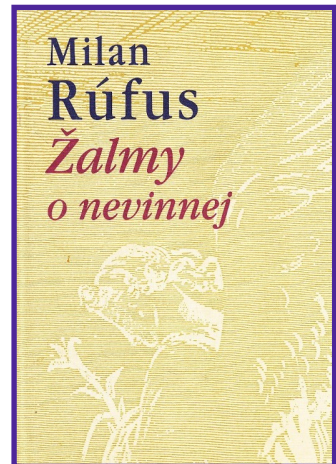
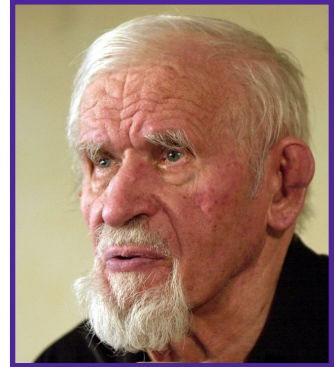
Prečo...?

Načo to bolo?
Prezradíš mi, Bože?
Neprezradíš a odpusť, že sa pýtam,
hľadajúc odpoveď v blankytech...
A veď Ty tam
na to isté sa pýtaš mňa, a ktože
má odpovedať, ak nie skúšaný.
Ty nemusíš prst vložiť do rany,
vieš všetky deje
a vládneš našim biedam.

Kto vyzvoní Ťa vanúceho vekom?
Čia neúprosne čistá spiež?
Rolničky detí a ticho za človekom.

Viac vieš len Ty.
Len Ty nás vieš.

(Básne pochádzajú zo zbierky *Žalmy o nevinnej*, ktorá vyšla vo vydavateľstve Slovenský spisovateľ v roku 1997.)

RECEPTY

Mrkvový koláč s čerešňami

Suroviny: 40 dkg hladkej múky, 1 čajová lyžička sódy bikarbóny, 1 čajová lyžička škoric, štipka soli, 2 vajcia, 1 dcl oleja, 2 dcl mlieka, 20 dkg práškového cukru, 1 vanilkový cukor, 15 dkg jemne postrúhanej mrkvy, ½ kg čerešní, 8 dkg sekaných orechov

Postup: Vajcia rozšľaháme s cukrom na penu, pridáme olej, prilejeme mlieko, premiešame, pridáme múku zmiešanú so sódou, škoricou, soľou, po premiešaní pridáme postrúhanú mrkvu, všetko spojíme na hladkú masu, ktorú rozotrieme na vymastený, vysypaný plech, uložíme odkôstkované čerešne (višne), posypeme sekanými orechmi, pečieme pri 180 °C asi 15 minút. (Namiesto čerstvého ovocia môžeme použiť aj kompót – 1 pohár 7 dcl.)

Slané kúsky s „Lučinou“

Suroviny: 35 dkg hladkej múky, syr „Lučina“ (12 dkg), 2 žltky, 1 Hera, 1 čajová lyžička soli, 1 prášok do pečiva

Postup: Všetko spolu zmiesime, vyvalkáme, vykrajujeme rôzne tvary alebo radielkom krájame tyčinky, štvorce..., potrieme rozšľahaným vajíčkom, posypeme makom, sezamom... a upечieme.

Osie hniezda syrové

70 dkg hladkej alebo polohrubej múky, 2 čajové lyžičky soli. 1 prášok do pečiva, 1 dcl oleja, 4 dcl mlieka, 3 čajové lyžičky cukru, 1 kocka (4 dkg) kvasníc, pripravíme kvások.

Múku zmiešame s práškom do pečiva, soľou, pridáme kvások, olej a spracujeme na vláčne cesto. Hneď ho rozdelíme na 3 bochníky a necháme postáť 10 minút.

Plnka: Vymiešame 20 dkg zmäknutého masla a 2 žltky (môžeme pridať podľa chuti cesnak), 30 dkg hrubšie postrúhaného syra (môže byť aj údený) na posypanie.

Jeden bochník (zvyšné 2 dáme zatiaľ do chladničky) rozvalkáme na tenko do tvaru obdĺžnika (45 x 25 cm), potrieme 1/3 plnky, posypeme 1/3 postrúhaného syra, zrolujeme, ostrým nožom krájame asi 2 cm široké kolieska, ukladáme na papierom vyložený veľký rovný plech (4 x 5 ks), ak treba, upravíme tvar, potrieme mierne posoleným vajíčkom, posypeme sezamom a pečieme pri 180 °C asi 15 minút. Podobne spracujeme aj ďalšie dva bochníky.

Recepty vyskúšala, vylepšila a dobrú chuť všetkým želá
Filka Petrášová

Recepty z predchádzajúcich čísel časopisu MAŇA nájdete na www.casopis-mana.sk

PRÍBEHY ZABUDNUTÝCH FOTOGRAFIÍ

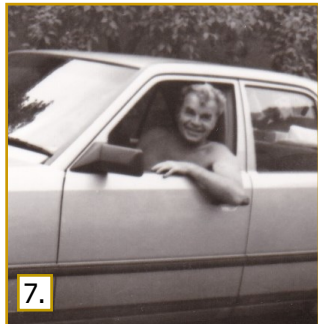
(Pokračovanie šieste...)

V minulom čísle sme spomínali, že jedna zo sestier našej prastarkej Márie Mečiarovej, Anna, sa vydala do Francúzska. Zomrela v roku 2016, dožila sa sto rokov. Z fotografií, ktoré priebežne na Slovensko posielala, sme pripravili nasledujúci výber.

1. Manžel Anny sa volal Robert Lorey. Fotografia pochádza z roku 1950.
2. Na fotografii z roku 1957 sú odfotené deti Anny a Roberta – zľava Héléne, Charles, Maurice, Daniel a Michel.
3. Rodina Lorey v roku 1959 – zľava Maurice, Anna, Charles, Héléne, Robert. Chýbajú Daniel a Michel.
4. Daniel so svojou manželkou Anne na návšteve na Slovensku v roku 1967. Vľavo je s nimi odfotený Kamil Petráš.

5. Daniel so svojou manželkou Anne a synmi Alexandrom (mladší) a Stéphanom (starší) na návšteve Slovenska v roku 1985. Odfotení sú so starkou a starkým „Hierge“ (čiže Máriou a Jozefom Mečiarovcami) pred ich domom v Nečpaloch.
6. Ujo Lojzko (Alojz Mečiar) neodolal a sadol si za volant auta, ktorým pricestovali „Francúzi“ na Slovensko. (1985)
7. Ujo Tóno (Anton Mečiar) neodolal tiež. (1985)
8. Anna Lorey (v strede) so svojou susedou (naľavo), dcérou Héléne (napravo) a vnukom Romainom pred jej domom v Saint-Léger-sous-Brienne v roku 1999.

Pripravila: Petra Humajová

Maňa

Vydáva: Tetulienka Marulienka

Adresa: Veľkonecpalská 117, Prievidza; Tel.: 046/5419957; Mobil: 0904 197 251

E-mail: redakcia@casopis-mana.sk, humajova.petra@gmail.com

Redaktori: Petra Humajová, Martinka Humajová

Foto: Archív rodiny a rodinných priateľov.

Foto na obálke: Jan Lüddemann Pixabay

Grafická úprava a tlač: Ladislav Mečiar

A na záver... A na záver... A na záver...

„Janko, ty si si poranil koleno?“
„Áno, mamička.“
„A ako to, že som t'a nepočula plakať?“
„Myslel som si, že nie si doma!“

Ide Dežo s Ančou z diskotéky a hovorí jej:

„Anča, tvoje zuby sú ako hviezdy. Žlté a ďaleko od seba.“

Príde blondínka pred bránu parku a číta nápis:

„Vstup len so psom na vodítku!“
Zamyslí sa a hovorí:
„Spagát by som aj našla, ale kde zoberiem toho psa?“

Ako zistíte, že ste v Škótsku?
Na dvore sa suší toaletný papier.

Príde bezzubý k zubárovi, sadne si do kresla, otvorí ústa a potom povie:

„Prvý apríl!“

Na vojne:
„Vztyk! K zemi! Vztyk! K zemi! Vztyk! K zemi! Vojak, prečo nepočúvate moje rozkazy?“
„Čakám, kým sa rozhodnete.“

Stretnú sa dve myši a jedna sa vychvaľuje:

„Mám nového frajera, mám aj jeho fotku.“

Druhý myš pozrie na fotku a zhíkne:

„Ty, veď to je netopier!“
„No vidíš, a mne povedal, že je pilot!“

Príde blondínka k psychiatrovi:
„Prosím vás, mohli by ste mi zmerať môj inteligentný kvóóóó-kvó-kvo-kvokvo...“

„Trestám vás, vojak Karandula za to, že

ste v noci opitý dostali do kasární fúrik!
Máte niečo na svoju obhajobu?“

„Mám. V tom fúriku ste boli vy, poručík!“

Vonku zúri príšerná fujavica. Zrazu niekto zazvoní. Muž otvorí dvere a tam stojí svokra:

„A vy tu čo, mamička, tak stojíte? Čo nejdete domov?“

Z ktorej strany má sliepka viac peria?
Z vonkajšej.

Blondína na letisku:

„Počula som, že dnes letia červené lodičky. Kedy, prosím vás?“

Po savane idú blondínka, brunetka a čiernovláska. Zrazu sa pred nimi objaví lev. Brunetka a čiernovláska mu hodia do očí piesok a začnú utekať. Vylezú na strom a kričia na blondínku:

„Pod' rýchlo za nami!“

„Ja? Veď ja som piesok nehádzala!“

